

Kamer der Volksvertegenwoordigers

Chambre des Représentants

5 NOVEMBER 1953.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 9 van de besluitwet
van 28 November 1939 op het zegelrecht.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Artikel 9 van de besluitwet van 28 November 1939 luidt als volgt :

« Het uitreiken ener factuur is verplichtend op het ogenblik van de levering, wanneer de prijs in hoofdsom en bijkosten 150 frank overschrijdt, door de verkoper aan zijn aankoper of aan zijn commissionair, door de commissionair aan de aankoper, wanneer een der belanghebbenden een in België gevestigde handelaar is, tenzij de verrichting een aan zijn handel vreemde oorzaak heeft. »

Het uitreiken ener factuur is eveneens verplichtend op het ogenblik der levering, wanneer de prijs in hoofdsom en bijkosten 150 frank overschrijdt, door de aannemer aan de meester van het werk wanneer eerstgenoemde in België het beroep van aannemer van werken uitoefent.

Hieruit volgt dat voor alle handelsverrichtingen van méér dan 150 frank door de verkoper aan de koper een regelmatige factuur dient afgeleverd met toepassing van 4,5 % factuurtaks.

Zo dient bv. een broodbakker bij de levering van zijn waar aan een voortverkoper (winkelier); een bieruitzetter bij de levering van bier aan een herbergier en hoe vreemd het ook moge klinken een garagist bij de verkoop van benzine wanneer de wagen voor handelsdoeleinden gebruikt wordt, voor alle leveringen, op eenzelfde dag uitgevoerd, van minstens 150 frank een factuur met toepassing van factuurtaks af te leveren.

Talrijk zijn de kleinhandelaars, die in overtreding zijn met artikel 9 van de besluitwet van 28 November 1939 op het Zegelrecht, deels door onwetendheid en deels omdat de kopers weigeren voor dergelijke minieme bedragen een factuur te aanvaarden of, zoals vooral het geval is voor de verbruikers van benzine, eenvoudigweg « geen tijd » hebben om naar het opmaken van een regelmatige factuur te wachten.

Drastische maatregelen ten opzichte van de overtreders

5 NOVEMBRE 1953.

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'article 9 de l'arrêté-loi du
28 novembre 1939 relatif aux droits de
timbre.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

L'article 9 de l'arrêté-loi du 28 novembre 1939 est libellé comme suit :

« Lorsque le prix en principal et accessoires excède 150 francs, la délivrance d'une facture est obligatoire, au moment de la livraison, par le vendeur à son acheteur ou à son commissionnaire, par le commissionnaire à l'acheteur, lorsque l'un des intéressés est un commerçant établi en Belgique, à moins que l'opération n'ait une cause étrangère à son commerce. »

La délivrance d'une facture est également obligatoire, au moment de la livraison, lorsque le prix en principal et accessoires excède 150 francs, par l'entrepreneur au maître de l'ouvrage, lorsque le premier exerce en Belgique la profession d'entrepreneur d'ouvrages.

Il en résulte que pour toute opération commerciale d'un montant supérieur à 150 francs, le vendeur doit délivrer à l'acheteur une facture régulière avec application d'une taxe de transmission de 4,5 %.

C'est ainsi qu'un boulanger qui livre sa marchandise à un revendeur (détaillant), qu'un négociant en bières qui livre celles-ci à un cafetier, et — aussi étrange que cela puisse paraître — un garagiste en vendant son essence, si la voiture est utilisée à des fins commerciales, est tenu de délivrer une facture en appliquant la taxe de facture pour toutes les livraisons d'au moins 150 francs effectuées au cours d'une même journée.

Nombreux sont les petits commerçants qui ont contrevenu à l'article 9 de l'arrêté-loi du 28 novembre 1939 relatif aux droits de timbre, certains par ignorance, d'autres parce que les acheteurs refusent d'accepter une facture pour des sommes aussi minimales ou, comme c'est le cas pour les consommateurs d'essence, simplement parce qu'ils n'ont « pas le temps » d'attendre l'établissement d'une facture régulière.

Aussi des mesures draconiennes à charge des contre-

verkopers) lieten dan ook op zich niet wachten. Zo werden bv. in de loop van het jaar 1952, vooral in de beide Vlaanderen en bij de bieruitzetters, onderzoeken ingesteld door het Bestuur van de Overdrachtstaks. Ontelbare kleine handelaars zijn genoodzaakt geweest een « overeenkomst » te tekenen tot betaling van duizenden franken « ontdoken » rechten.

Het is ook niet aan te nemen dat, ten huidige dage, een aannemer bij het uitvoeren van werken voor zo een miniem bedrag van 150 frank aan de bouwheer een factuur met taks afleveren moet. Zulks was wellicht gerechtvaardigd in het jaar 1927, doch men verlieze niet uit het oog dat het bedrag van 150 frank sedert Maart 1927 geen enkele aanpassing aan onze muntontwaarding heeft ondergaan — wat ontegensprekelijk een noodzakelijkheid is.

Onderhavig wetsvoorstel heeft dan ook tot doel het vrijgesteld minimum voor de toepassing van de factuurtaks van 4,5 ‰ aan te passen aan de sedert 1939 vastgestelde prijsstijging der koopwaren.

Zo ook werd het oorspronkelijk bedrag van 150 frank, voorzien in de artikelen 1341, 1342, 1343, 1344, 1345, 1923, 1924 en 1950 van het Burgerlijk Wetboek door de wet van 14 April 1938 gewijzigd en opgevoerd tot 1.500 frank om vervolgens door de wet van 20 Maart 1948 vastgesteld te worden op 3.000 frank.

Wij zijn de mening toegedaan dat indien de wetgever de bewijsvoering door getuigen vóór de rechtbanken van 150 frank tot 3.000 frank heeft verhoogd, zulks tot doel had het minimumbedrag aan te passen aan de waarde onzer munt.

Het is ons inziens maar billijk dat ook de personen bedoeld bij artikel 9 voornoemd van dezelfde rechtmatige verhoging zouden genieten.

venants (vendeurs) ne se sont pas fait attendre. C'est ainsi, par exemple, qu'au cours de l'année 1952, l'Administration de la taxe de transmission a fait procéder à des enquêtes à charge des négociants en bières, principalement dans les deux Flandres. D'innombrables petits commerçants se sont vus contraints de signer une « transaction » entraînant le paiement de plusieurs milliers de francs de droits éludés.

Il n'est non plus admissible que, pour l'exécution de travaux d'un montant aussi minime que 150 francs, un entrepreneur doive délivrer une facture timbrée au maître de l'ouvrage. Cela se justifiait peut-être en 1927, mais on ne peut perdre de vue que, depuis mars 1927, le montant de 150 francs n'a subi aucune adaptation à notre dévaluation monétaire, ce qui est incontestablement nécessaire.

La présente proposition de loi tend à adapter le minimum exonéré, en ce qui concerne l'application de la taxe de facture de 4,5 ‰, à la hausse du prix des marchandises intervenue depuis 1939.

C'est ainsi également que le montant initial de 150 francs, prévus aux articles 1341, 1342, 1343, 1344, 1345, 1923, 1924 et 1950 du Code Civil, a été modifié et porté à 1.500 francs en vertu de la loi du 14 avril 1938, pour être ensuite augmenté à 3.000 francs en vertu de la loi du 20 mars 1948.

Nous estimons que si, pour la preuve par témoins devant les tribunaux, le législateur a porté le taux de 150 francs à 3.000 francs, il a voulu adapter le taux minimum à la valeur de notre monnaie.

Il ne serait qu'équitable, à notre avis, que les personnes visées à l'article 9 susdit bénéficient de cette même majoration justifiée.

L. D'HAESELEER.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

In artikel 9 van de besluitwet van 28 November 1939 op het Zegelrecht worden de woorden « honderd vijftig frank » vervangen door « drieduizend frank ».

Art. 2.

Deze wet treedt in werking de dag waarop zij in het *Belgisch Staatsblad* is bekendgemaakt.

5 November 1953.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

A l'article 9 de l'arrêté-loi du 28 novembre 1939 sur les droits de timbre, les mots « cent cinquante francs » sont remplacés par « trois mille francs ».

Art. 2.

La présente loi entrera en vigueur le jour de sa publication au *Moniteur Belge*.

5 novembre 1953.

L. D'HAESELEER,
H. LAHAYE.
Ch. JANSSENS.